

Dos Corpus pel preu d'un

Durant molts anys, en el meu record, pels carrers de la ciutat, sobre les llambordes recobertes de flors, passava una processó resplendent. Els gegants amb les seves corones, els capgrossos, l'àliga amb el colomí dins el bec, el porrer amb la seva perruca blanca i amb la massa d'argent, els clergues amb capa magna brodada amb fil d'or, els fidels amb ciris i amb el vestit nou, les multicolors i brillants banderes de les confraries i associacions religioses, les «dignísimas autoridades» (incloses les del «Movimiento» amb boina vermella i camisa blava); tot envoltant al tàlem sota el qual lluïa la magnífica custòdia gòtica de la Catedral de Girona. El cos de Crist, dintre un sol de plata daurada, passava pels carrers, en una apoteosi d'encens, de flames de ciris, de paperets i serpentines, flors trepitjades, soldats presentant

armes i càntics corals.

Tot això s'ha acabat. D'una banda, mort aquell senyor que entrava a les esglésies sota tàlem com si fos el Santíssim Sagrament, les autoritats religioses, amb molt bon senderi, varen eliminar els signes amb connotacions massa polítiques, massa d'acord amb el «nacional-catolicismo» imperant fins aleshores. D'altra banda, tant per les directrius del Concili Vaticà II com per les pressions socials, i sempre amb la por de ser acusats de triumfalisme, varen treure dels carrers la processó de Corpus. Una processó amb una tradició de segles (del segle XIV!) es va tancar dintre el recinte de la Seu, on clergues i fidels, amb la mínima parafernàlia possible, recorrien tímidament el temple, tot procurant que no se sentís cap paraula en llatí ni cap cant gregorià, convertint un acte popular en un acte íntim i un pèl vergonyant.

De l'excés públic, amb exercit armat i autoritats condecorades, amb vanitat i ostentació, es va passar a un acte

Els gegants vells i els nous van trepitjar les catifes.

JOSEP M. OLIVERAS

íntim i arrecerat. Ah, i «por imperativo legal», es va traslladar la celebració del Dijous (ja mai més festiu) al diumenge següent.

Aquest any, alguns gironins que enyoraven amb melangia allò que tenia el Corpus de festa popular, han organitzat, de nou, una plantada de catifes de flors als carrers, precisament el dijous de Corpus. Amb gran sorpresa dels mateixos organitzadors, la idea va ser un èxit: col·laboracions d'entitats

Confecció d'una catifa al carrer de les Ballesteries.

trepitjant aquelles catifes que haurien d'haver trepitjat els portadors de la custòdia.

El diumenge següent, dins la Catedral, en la celebració oficial del Corpus, el senyor bisbe va dedicar l'homilia a aquestes manifestacions populars,

respectant-les, però les va separar del sentit estrictament religiós. Les seves argumentacions varen ser absolutament impecables i sense possible contradicció. Però, al voltant dels aspectes

sumptuosos que desvien d'allò que és essencial. Són elements que contribueixen a diferenciar allò que és profà d'allò que és sagrat.

Dijous i diumenge, poble i Església, dos Corpus pel preu d'un: tornarem a l'autèntic Corpus, que té tant de religiós com de popular? Netejada la processó de símbols polítics, d'armes i uniformes, d'algun excés, serà possible que alguna vegada aquella processó iniciada pel hieràtic i digníssim porrer, l'inoblidable «Periquín», torni a passar pels carrers de Girona?

El temps passa, la terra dona voltes, les coses canvien... Què ens portarà el futur?, la sacralització de la ciutat amb la processó als carrers, o el Corpus a casa, via satèl·lit? Qui pugui decidir-ho, que ho decideixi...

L'àguila a la plaça de l'Oli.

públiques, de veïns, de col·legis, de comerciants. Des de la baixada de Sant Feliu fins a la plaça del Vi, catifes i més catifes de flors. Unes, pobretes però dignes; altres, realment boniques; alguna, meravellosa. I milers de gironins, tot i ser un dia feiner, varen sortir per anar a veure-ho. I no tan sols a veure-ho, sinó també a flairar-ho: aquella inoblidable olor a ginesta! I no eren pas vellarcassos melangiosos, sinó també jovent i criatures. I els gegants, amb llurs daurades corones, i els capgrossos fent gresca, i l'àguila de plomes metàl·liques amb el colomí viu a la boca, tots

teològics, surava en l'aire una mena de melangia, d'enyor d'aquells aspectes populars, a voltes quasi pagans, d'aquelles processons pels carrers de la ciutat, sota un sol resplendent, envoltades de festa i joia. La funció d'una processó com la del Corpus és, bàsicament, la de sacralitzar la ciutat. és una noble i justificada intenció la de retornar a allò que és autèntic, al missatge evangèlic. Però tal volta s'ha perdut, pel camí, el sentit d'allò que és sagrat. El temple, l'altar, els ritus, els càntics gregorians, l'ús del llatí, els ornaments, no són pas, com a vegades diuen, accessoris

CARLES VIVÓ

